

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 684 במדרשת "ברינה יקצורו", מיסודו של מו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, בכל יום ב' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777. סיסמת בנייה: 777.

עלון מס' 573 שנה י"ב העלון מוקדש לע"נ מו"ר אבי - יעקב בן רחל וצדוק כ"ט איר תשפ"ב

999 פ 91029

נשא - תוכן ענייני הפרשה

- א. מנין בני גרשון מגיל 30 ועד 50 - תפקידם ועבודתם המיוחדת בנשיאת יריעות המשכן (ד, כא-כח).
- ב. מנין בני מררי מגיל 30 ועד 50 - ועבודתם המיוחדת בנשיאת קרשי המשכן, עמודיו ואדניו (ד, כט-לג).
- ג. מספר כל צבא הלויים: 8,580 (ד, לד-מט).
- ד. מצות שלוח הטמאים מחוץ לג' מחנות (ע"פ חומרת הטומאה) (ה', א-ד).
- ה. דיני השבת גזילה, והתשובה ע"י וידוי ובתשלום הקרן בתוספת חומש, והבאת קרבן אשם (כששיקר בשבועתו).
- ו. פרשת סוטה ודיניה (ה', יא-לא).
- ז. פרשת נזיר ודיניו (ו, א-כא).
- ח. מצות ברכת כהנים (ו, כב-כז).
- ט. תרומת הנשיאים ביום חֲנֻכַּת המזבח: שש עגלות צב ושנים עשר בקר להסעת חלקי המשכן הכבדים (משא בני גרשון ובני מררי) (ז, א-יא).
- י. פירוט קרבנות הנשיאים בחנוכת המזבח - נשיא אחד ליום (ז, יב-ג).
- יא. סך כל קרבנות הנשיאים ומתנותיהם לחנוכת המזבח.
- יב. תיאור הנבואה ששומע משה רבינו במשכן (ז, פט).

"וזאת תורת הנזיר" (א, ב) - סיפור

מובא בירושלמי (ברכות ז, ב): שלוש מאות נזירים הגיעו לרבי שמעון בן שטח, ואמרו לו שמפני עניותם אין להם אפשרות להביא קרבנות נזיר, שהם כבש לעולה, כבשה לחטאת ואיל לשלמים. כששמע רבי שמעון בן שטח את דבריהם, הלך אל גיסו, ינאי המלך, ואמר לו: יש כאן 300 נזירים שאין ידם משגת להביא קרבנות. תן אתה מחצית מן הקרבנות ואני אדאג למחצית השנייה. נתן לו המלך 450 קרבנות עבור 150 נזירים, ואילו רבי שמעון בן שטח מצא פתח להתיר את נדרם של 150 הנזירים הנותרים, ופטר אותם מן הקרבנות. כשסיפרו דבר זה למלך, כעס מאוד על רבי שמעון בן שטח, ומפני כך הוצרך רבי שמעון להימלט עד יעבור זעם. לא עברו ימים רבים, ומשלחת נכבדה ממלכות פרס הגיעה לבקר את ינאי המלך. הזמינם המלך לסעודה, וכטוב לבם במאכל ומשתה - שאלו את המלך: היכן הוא הזקן ששיעשע את לבנו בדברי חכמתו, כשהיינו כאן בעבר? סיפר להם המלך מה שאירע, והפצירו בו הפרסיים לשלוח להביאו לפניהם, כדי שיתענגו מחכמתו ובינתו. מילא ינאי המלך את חפצם, שלח אל רבי שמעון בן שטח והבטיח לו שלא יאוונה לו כל רע. כאשר הגיע רבי שמעון בן שטח אל המלך, פנה אליו ושאלו: למה היתלת בי בדבר הנזירים? אמר לו: לא היתלתי, אלא קיימתי את חלקי. אתה נתת מהונך ומכספך, ואילו אני נתתי מחכמתי ומצאתי להם היתר לנדרם. וזה מה שאמרו חכמנו: **"כִּי בָצַל הַחֲכָמָה בָּצַל הַכֶּסֶף"** (קהלת ז, יב). הוסיף המלך ושאלו: מדוע נמלטת מפניי? אמר לו: שמעתי כי גדול קצפך עליי, על כך נהגתי כדברי הנביא שהורה לנו **"חֲבִי כְמַעַט רָגַע עַד יַעֲבוֹר זַעַם"** (ישעיהו כו, כ). אמר לו המלך: כיצד מלאך ליבך עתה לשבת בין המלך והמלכה (שהיתה אחותו של רבי שמעון)? ענה לו רבי שמעון בן שטח: ידוע כבר מה שאמר בן סירא: **"סִלְסְלָה וּתְרוֹמְמָן, וּבִין נְגִידִים הוֹשִׁיבוּךָ"**.

פרשת נשא היא הפרשה הארוכה בתורה, סך פסוקיה 176. וכן פרק קי"ט בתהלים - **"אֲשֶׁרֵי תִמְיָמֵי דָרְךָ"** הארוך שבכתובים, סך פסוקיו 176, וכן מסכת **"בבא בתרא"** היא המסכת הארוכה בש"ס, סך דפיה 176. אחד הנושאים המרכזיים בפרשתנו הוא - **ברכת כהנים**. שאל סיפר מרן ראש הישיבה רבי אהרון לייב שטיינמן זצ"ל, את רבי דוד כהן ראש ישיבת 'חברון', בשעה שהיה במחיצתו - בעוד אנשים רבים צובאים על פתח ביתו לקבל ברכה להצלה וישועה: **"תמוה לי מאוד לראות כל כך הרבה אנשים מלאים בסבל וצרות וזקוקים לישועה, רצים בכל עת לחפש ולבקש ברכות, ולעיתים רבות אף נודדים למרחקים בשביל כך, וכל זאת למרות שאין הם בטוחים שבברכת אותו אדם אכן תבוא להם הישועה. בעוד שסמוך לביתו של כל יהודי ויהודיה ישנה ברכה גדולה אשר בורא עולם בכבודו ובעצמו הבטיח הבטחה גמורה והיא שבשעת ברכת כהנים, מברך הקב"ה בעצמו את עם ישראל ע"י הכהנים שנאמר **"וְאָנֹכִי אֲבָרְכֶם"**. א"כ מדוע אנשים אינם משתדלים לרדוף ולהשתדל כדי לזכות בברכת כהנים?... שאלה זו נותרה ללא מענה.** גדולי ישראל המליצו בכל לב על הסגולה הייחודית והמתנה יקרת הערך שנתן לנו נותן התורה בפרשתנו. כמו שמובא בספר החינוך (מצוה שע"ח): **"שנצטוו הכהנים שיברכו ישראל בכל יום, שנאמר **"כֹּה תְבָרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמֹר לָהֶם"**. משרשי המצוה - שחפץ ה' בטובו הגדול לברך עמו על ידי המשרתים החונים תמיד בבית ה' וכל מחשבתם דבקה בעבודתו ונפשם קשורה בירתו כל היום, ובזכותם תחול הברכה עליהם, ויתברכו כל מעשיהם ויהי נועם ה' עליהם.** גם צִנְנֵנו בטובו הגדול לבקש ממנו הברכה, ושנשאל אותה על ידי המשרתים הטהורים, כי כל זה יהיה זכות לנפשותינו ומתוך כך נזכה בטובו". עכ"ל.

מצוה זו שהיא כל כך זמינה וקלה עבורנו, הינה רוויית השפעות, עמוסת מתנות, מליאת רחמים. אם נקפיד אנו על המצווה הזו, וככל שהכהנים יקפידו על קיום הלכותיה, ככל שנקשיב בריכוז ובכוונה - כך נקרב את הגאולה, כך נזכה לשפע האלוקי הטוב והמבורך!

מספרים שכמה פעמים כאשר בקשו ממו"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל שיברך חולה ר"ל לרפואה וישועה, נתן עצה שיאמרו לכהן שבשעת ברכת כהנים באמירת תיבת **"שלום"** שיכוון את שמו של החולה לרפואה שלמה ויועיל בעז"ה. בזוהר הקדוש, מבואר שבשעת ברכת כהנים יש רחמים בכל העולמות, ובאותה שעה מתהפך הדין לרחמים!

ומה נאה להביא דברי ספר 'ארץ החיים' מתלמידי הבעש"ט זיע"א, בליקוטים מהגה"ק רבי שמשון מאסטרופולי זיע"א, קבלה ממנו: **"בזמנים הללו מסוגל מאוד שיקובל בקשתו, היינו, בעת פתיחת ארון הקודש, ובעת הגבהה עם הספר תורה ובעת נשיאת כפים. על כן מי שיש לו איזה בקשה, יבקש בעיתים הללו - בטח יקובל תפלתו"**.

סיפר הרה"ח מנחם אליעזר מוזס, שבילדותו הלך פעם עם אביו הרה"ח שלמה זלמן זצ"ל ללוות את מרן 'החזון איש' זצ"ל בטילו היומי לפנות בוקר, ומתוך שאביו הרגילו תמיד לבקש ברכה מגדולי ישראל, ניגש גם הפעם לבקש ברכה מ'החזון איש' ואמר לו; רבי תן לי ברכה. וענה לי 'החזון איש' בזה הלשון: **"שיתקיים בך יברכך השם וישמרך עם כל הפירושים..."**

השנה חג שבועות חל במוצאי השבת, מבקש לאחל לכל בית ישראל חג מתן תורה שמח.

תתן ונתת ונתת

"פה תברכו את בני ישראל" (ו, כג)

מילה טובה - סיפור

את הסיפור הבא סיפר המשפיע רבי אהרן טויסיג שליט"א: הוזמנתי לשאת דברים בסעודה שערכו באולם מרוחק בצפון תל אביב, באזור שעוד לא היה מיושב. נעניתי ברצון; כל מה שבקשתי היה הסעה הלך ושוב. אין בעיה, ישלחו מונית. המזמינים עמדו בדיבורם, ואכן המונית הגיעה והביאה אותי לאולם. הגעתי, הסעודה כבר הסתיימה, הנואמים סיימו לדבר ונשאתי את דברי. בסיום דבריי הנוכחים ברכו ונפרדו לשלום, ואף אני יצאתי מהאולם. כולם נכנסו לרכביהם ונסעו, האולם נסגר מאחורי, האורות כבו, ואני נותרתי לבדי, ממתין למונית שבוששה מלהגיע. הנהג שכח, כנראה. עמדתי לבדי, בעלטה. מפעם לפעם הבליחו אורות, ומכונית עברה. היה זה לפני עידן הפלאפונים. והשעה התאחרה, כבר אחרי חצות, ואני נשאתי תפילה: ריבונו של עולם, תזמן לי מונית! הקב"ה שומע תפילה, והנה מונית מתקרבת. אני מרים יד, והיא עוצרת. אני מתקרב: "ערב טוב לך, אדוני הנהג", אמרתי, כך צריך לפתוח בדברים, "אתה פנוי, לבני ברק?" "וואלה", הוא אומר, אולי זה 'כן' בשפה שלהם... "אלוקים, שמעת את תפילתי!" נו, מובן מאליו. אם התפילה שלי היא שהבורא יתברך יזמן לי מונית, התפילה של נהג המונית שהבורא יתברך יזמן לו נוסע. נכנסתי באנחת רווחה. האמת, שכשעצר הנהג, חששתי בתחילה. ראשו היה עטור תלתלים, עגילים ונזמים, כמין בריה משונה. אבל כבר אמרו (מגילה ג.) שהשדים אינם מוציאים שם שמים מפייהם... הנהג הפעיל מונה ונסע, והיה נרגש ונסער. הוא טפח על ההגה וקרא: "אלוקים, תודה לך!" חשבתי לעצמי: הלא אני הוא זה שהייתי צריך לקרוא ולהכריז: 'אלוקים תודה לך!' אני הוא שעמדתי לבדי בחשכה המוחלטת באמצע הישימון. והנה, הנהג גלוי הראש מודה בכזה רגש! כשחזר הנהג וצעק בפעם השלישית: "אלוקים תודה לך ששמעת את תפילתי" חשתי שיש כאן דבר מה יוצא דופן. שאלתי בעדינות: "מה התפללת?" - "כבוד הרב", ענה "תסתכל בשעון! הסתכלתי, קרוב לשתיים אחר חצות. "אני עובד משמונה בבוקר", המשיך הנהג, חישוב מהיר הראה, כי הוא עובד ברציפות כשמונה עשרה שעות! "זה לא מסוכן, לנהוג במשך שעות כה רבות?" שאלתי. "ועוד איך!" ענה "בקושי מחזיק אני את עיני פקוחות!" עיניי חשכו לנוכח ההצהרה. "אז למה אתה נוהג?!" שאלתי, והוא השיב: "כי משעה שמונה בבוקר ועד שהגעתי, לא שמעתי מילה טובה! כל היום עלו אנשים וירדו, 'תסיע אותי לפה ותסיע אותי לשם', שילמו והלכו, ואף אחד לא אמר: בוקר טוב, צהריים טובים, ערב טוב. תודה, שלום. אמרתי: מה זה, אני שקוף, איני אדם, רק משרת?! אלוקים, איני חוזר הביתה עד שאשמע מילה טובה. שמישהו יגיד 'ערב טוב'. פוחד אני פחד מוות, מי יודע, אם כל היום המילה 'טוב' לא נשמעה באוזניי, מי יודע האם זה לא הסוף שלי... והנה הגעת, ואמרת 'ערב טוב' - תפילתי התקבלה! מישהו מתייחס אלי, אני כבר יכול לנסוע הביתה לישון!" האזנתי לדבריו, וחששתי שיירדם על ההגה, לפיכך התחלתי לשוחח אתו, שלא יירדם. על מה? עליו. על הפרנסה, על המונית, על המשפחה, כל דבר שיעסיק אותו. הגענו לבני ברק, הוא עצר בכתובת, והמונה מראה ארבעים ושבעה שקלים ושבעים אגורות. הוצאתי שטר של חמשים אמרתי: "מאד נהנית, תשמור את העודף לעצמך". "סליחה", אמר, "אני לא לוקח כסף!" "מה פירוש: אני לא לוקח כסף. עבדת, ומגיע לך. תאר לך שהייתי עומד עד עכשיו בכביש החשוך. אין לך מושג איזו טובה עשית לי!" "לא". השיב נחרץ "הרב

"והשקה את האשה את מי המרים המארים"

(ה, כד) - להשמר מחבר רע

חז"ל (במסכת סוטה ו.) אומרים שכאשר האיש מביא את אשתו לבית המקדש, אומר הכהן לאשה קודם הבדיקה: "בתי, הרבה יין עושה, הרבה שחוק עושה, הרבה ילדות עושה, הרבה שכנים הרעים עושין, עשי למען שמו הגדול שנכתב בקדושה שלא ימחה על המים". במילים הללו טמון יסוד גדול הנוגע לכל אדם. "הרבה שכנים הרעים עושין", לחברה יש כח השפעה אדיר על האדם. לפעמים הוא נזקק לכוחות עצומים כדי להתמודד מול הסביבה. סיפור רבי אריה שכטר זצ"ל: היה לי חבר קרוב כאח. הוא דאג לי והתייחס אלי באופן מיוחד במינו. יום אחד הוא התחיל לפתות אותי לבוא איתו לראות סרט. ידעתי שמספיק לי סרט אחד כדי לצאת שרוט לכל חיי, וסרבתי. אך חברי לא ויתר. במשך שבועיים הוא הפציר בי שאבוא. הוא שכנע אותי שמדובר רק בפעם אחת ולא יקרה לי כלום. בהמשך גם הבטיח לממן עבורי את הכרטיס. הוא יושב על הורידים שלי, ופשוט לא נתן לי לנשום. לא ידעתי מה לעשות איתו, אבל הבנתי היטב, שאם פעם אחת אעשה דבר כזה אני מכניס את רגלי לבוך. אף אחד לא יכול להבטיח לי שמחר או מחרתיים לא אלך עם כרובלת על הראש ובגדים קרועים, זרוק לגמרי... ידעתי שאני מוכרח לעצור את זה, וכמה שיותר מוקדם. לפיכך נפרדתי מאותו חבר לגמרי ואמרתי לו בצורה ברורה: "אתה תעשה אותי פושע! אני לא מוכן לכך בשום פנים ואופן!" היום אני יודע שהיה לי נס גדול שהצלחתי לעשות זאת. נס ושמירה מיוחדת משמים. דוד המלך אומר (תהלים א): "אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הֵלֵךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים וּבְדַרְךַּ חָטָאִים לֹא עָמַד וּבְמוֹשֵׁב לִצִּים לֹא יָשָׁב" אומרת הגמרא (מסכת עבודה זרה יח:): "דרש רבי שמעון בן פזי, אם לא הלך היכן עמד? אם לא עמד איך ישב? אלא לומר לך, שאם ילך יעמוד, אם יעמוד ישב, אם ישב ילוג". אני אומר זאת לבחורי ישיבה. לפעמים אתם רואים את החבר'ה מהרחוב מדברים, ואתם מסוקרנים לדעת על מה. אמנם לא מתאים לכם להצטרף לחבורה הזאת, לכן אתם מבטיחים לעצמכם שאתם הולכים אחריהם רק כדי להקשיב לשיחתם. ברגע שהם יעצרו אתם תמשיכו לדרככם, כדי שחש וחלילה לא ישייכו אתכם אליהם... אבל זה לא יעזור לכם, שהרי דוד המלך אומר: "אֲשֶׁרִי הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא הֵלֵךְ בְּעֵצַת רְשָׁעִים", מי שרוצה להיות מאושר, צריך לא להתפתות ולא להניח את הרגל בתוך הבוץ אפילו פעם אחת ויחידה! [אריה שאג עמ' ס] מסופר על יהודי שנכנס אל האדמו"ר מבעלזא והתאונן בפניו על בנו הגדול שעד עתה הצטיין בלימוד והנהגה, ופתאום חל בו שינוי לרעה, השיב לו הרבי צא ובדוק מי הם חבריו. עשה האיש כדברי הרבי, התעניין אצל ראש הישיבה שהודיעו כי חבריו של בנו הם מהמצטיינים בישיבה. חזר האיש על עקבותיו, נכנס שנית אל האדמו"ר ותינה בפניו את צרתו וטען לעומתו שחבריו של בנו מהמצטיינים. חזר האדמו"ר: צא ובדוק מי הם חבריו. הבין האב כי דברים בגו, ולאחר שעקב אחרי הנהגת בנו וחבריו, הבחין כי יידו הטוב ביותר עושה רושם חיובי בחיצוניותו בו בזמן שבפנימיותו הוא מושחת ומקולקל, לאחר פעולות ומעשים הצליח בהשפעתו להפריד בין השניים ולאחר מכן חזר אל הרבי ואף זכה לשמוע פנינה יקרה: בתפילת השחר אנו מתפללים שתרגילנו בתורתך וכו' ותרחיקנו מחבר רע, ושוב בקטע הבא כופלים אותה בקשה, שתצילנו היום ובכל יום ויום מחבר רע. הלא דבר הוא! כי על חברותא רעה אין תפילה אחת מספיקה אלא יש צורך לכפל.

השניים באו לפני החז"א, והרב קובלסקי סיפור לו על המצב אליו נקלע הבחור.

החז"א שוחח עם הבחור ולבסוף אמר לרב קובלסקי: "סע עמו לפתח תקווה אל הרב גורדון, שיבחן אותו ויקבל אותו לשיבת לומז'א".

בטביעת עינו ידע החז"א מה הם סיכוייו של הבחור להצליח במבחן, והורה לרב קובלסקי: "אל תניח שיבחנו אותו. בכל שאלה שיישאל - תענה אתה". בעינו החדה ידע החז"א כי הרב קובלסקי יידע את התשובות... בנוסף לכך ציידו החז"א במכתב המלצה. וכך היה. הרב גורדון קיבלם במאור פנים, כדרכו, קרא את מכתב ההמלצה והחל לשאול שאלות. על כל שאלה שנשאלה, קפץ הרב קובלסקי וענה.

אמר לו הרב גורדון: "נאה. הוכחת שיש לך 'ראש טוב', אבל הן לא אתה הוא המבקש להיכנס לשיבה... בוא ונשמע מה בפי חברך". ושאל שאלה נוספת. אולם לרב קובלסקי הייתה הוראה מהחז"א, והוא שב וענה במקום חברו...

בסופו של דבר, נראה כי המלצת החז"א הכריעה את הכף, והבחור התקבל לשיבת לומז'א.

דא עקא, שגם בפתח תקווה לא זנח הנער את חבריו, וגם ישיבת לומז'א לא הייתה מוכנה לסבול הנהגת כלאיים זו... כעבור שבועיים קם הרב קובלסקי ונסע לפתח-תקווה, שכן חש אחריות וביקש להיודע על מצבו של הבחור. ואשר יגור ממנו - מצא. הנהלת הישיבה כבר הביעה את מורת רוחה והעבירה אזהרות והתראות למעונו של הבחור החדש.

הרב קובלסקי חרד מפני הבאות, והפציר בבחור להילוות אליו אל החז"א. משהגיעו לביתו של החז"א, אמר הרב קובלסקי לבחור: "המתן רגע, אכנס ואראה אם הרב מוכן לקבלנו". נכנס וסיפר את הסיפור: "הבחור, שהוצא משיבת פוניבז' בגלל חברותו הפעילה בקבוצה זו, התקבל לשיבת לומז'א על סמך המלצת הרב, אבל הוא עומד במריו, ממשיך בחברותו הפעילה ומעורר מורת רוח גם בישיבתו החדשה. הוא עומד כאן בחוץ. אולי הרב מוכן לשוחח אתו, לשכנעו להפסיק ללכת עמהם?" "כן" - השיב החז"א - "אמור לו שייכנס". הבחור נכנס, והחז"א פנה אליו במאור פנים, התעניין בשלמו שאלו איך מתאקלם בישיבה, איזו מסכת לומדים ובאיזו סוגיא אוחזים. ביקש לשמוע מחידושי ראש הישיבה ומה חידש הבחור בלימודו. קשר עימו שיחה מלבבת והמריצו לבוא בשבוע הבא ולהשמיע מחידושו. פניו של הבחור קרנו מאושר כאשר נפרד מן החז"א וממכרו, ופנה לשוב לשיבתו. הרב קובלסקי בבית נשאר החז"א, והעז לשאול: "ילמדנו רבנו, הן אני הבאתיו הנה במטרה אחת ויחידה: שהרב ישוחח עמו וישכנעו לנתק את קשריו עם אותה קבוצה. הרב שוחח עמו ארוכות ולא הזכיר את קבוצת הנוער ולו במילה אחת!"

תשובתו של החז"א נחרטה בלבו לכל ימי חייו, וכך אמר לו: "לבחור זה יש סיפוק מחברותו עם קבוצה זו, ואי אפשר לקחת מהזולת את מה שיש לו בלי לתת לו תמורה. ודאי יש לנו מה להציע: תורת חיים היקרה לאין ערוך, נחמדה מזהב ומפז רב ומתוקה מדבש ומנופת צופים. אבל הבחור עדיין לא הגיע אל הטעם, טרם אורו עיניו! הסברתי לו פנים, הזמנתיו לשבוע הבא, הוא ישתדל לחדש חידוש, להעמיק בסברא. אדבר עמו בלימוד, יטעם טעמה של תורה, וכשיאורו עיניו בתורה - יברח החושך מאליו, יתפוגג מקסם השווא"...

שבועיים לאחר מכן נפטר החז"א, אך הבחור כבר מצא את האור והחל ללמוד בחשק רב. קבוצת החברים נזנחה מאליה, וכיום הוא אחד ממציני תלמידי-החכמים בבני ברק...

[אור דניאל]

אמר לי 'ערב טוב'. זה שווה עבורי יותר מהכל!" אמרתי לך כשנכנסתי למונית, ואומר כשאצא ממנה, אבל את הכסף תיקח". "לא, בשום פנים ואופן!" - "אין בעיה, אני נשאר במכונית" הודעתי "תפעיל את המונה. מצדי תוכל לישון, אבל בלי לשלם - אני לא יוצא". "טוב", נכנע הנהג. לקח, ובקש את השם ומספר הטלפון, והודיע לי כי ממחר הוא מתחיל להניח תפילין. יש לו, מבר המצוה, אבל עד עכשיו לא הניח. ממחר יניח. אמרתי לו: "להניח תפילין זה נפלא, וכל יהודי חייב. אבל מה הקשר בין זה לנסיעה, לא דברתי אתך על קיום המצוות". הוא בכה: "נכון, אבל הרב היה בן אדם. אמר לי ערב טוב. התייחס אלי כאל אדם, שימח אותי, במה אוכל לגמול לו, לשמחו? חשבת, אולי אם לא אקח כסף עבור הנסיעה. אבל התעקשת, וזה גם מוכיח שאתה בן אדם, מוקיר עבודת הזולת. אז אם אודיע לך שאני מתחיל להניח תפילין, זה ודאי ישמח אותך!" נטלתי את ידו בשתי כפותי, והרעפתי עליו ברכות מכל הלב. נפרדנו בדמעות, והנהג נסע לדרכו. היה זה כאמור במוצאי ז' אדר.

כחמשה שבועות לאחר מכן, במוצאי יום טוב ראשון של פסח, צלצל הטלפון. הרמתי. "שלום, הרב זוכר אותי?" שאל הקול. "תזכיר לי", ביקשתי. אוזניי צללו מהשאגה: "אלוקים, שמעת את תפילת!"! שאגתי לעומתו: "הנהג?! ערב טוב לך, חיים מתוקים עליך, מה אתה מספר?! - 'כבר כמה שנים שלא ערכת סדר בפסח', סיפר, "אבל כעת אני מניח תפילין, ואמרתי לאימי: אולי נעשה גם סדר?! היא מאוד רצתה. יש לנו שכן מסורתי, שאלתי אם נוכל להצטרף אליו, והוא הסכים בשמחה. היה זה ליל סדר נפלא, והתקשרתי לבשר לרב!" כמה שמחתי לשמוע. ואז הוסיף: אבל התקשרתי בשביל עוד דבר - לשמוע שוב את ה'ערב טוב לך, וחיים מתוקים', אוי כמה שהתגעגעתי לשמוע!" [הגדת מקרבן לתורה]

לולי תורתך שעשויע - סיפור לשבועות

סיפור הג'ר נחום רגוזניצקי: שח לי הרב צבי קובלסקי, כי כאשר היה בחור צעיר בישיבת פוניבז' הגיע לישיבה בחור אשר התרועע עם קבוצת בחורים אשר התנהגותם לא תאמה את אורח חיי התורה. הוא חפץ ללמוד בישיבה, אך בד בבד להמשיך להשתתף בפעולותיה של אותה קבוצה. משגיח ישיבת פוניבז', הרב דסלר זצ"ל, שוחח עמו ארוכות וקצרות, וללא הועיל.

הבחור לא שינה לא את דעותיו ולא את אורחותיו, ואף לא ניסה להצניען. החליט הרב דסלר שאסור לישיבה להשלים עם כך. קרא אליו את הבחור ואמר לו: "אין לפסוח על שני הסעיפים! עליך לבחור בין הישיבה לבין השתייכות לקבוצה זו. אין האור והחושך דרים כאחד". אך הבחור השיב: "אני בוחר להמשיך בדרכי זו".

"אם כן", השיב המשגיח, "אין מקומך בישיבה". יצא הבחור מחדרו של המשגיח, ועיניו נתכסו בדוק של דמעות. עצבות ירדה עליו. ברגע זה ניתן לו גט כריתות משיבת פוניבז' המעטירה. במר ליבו התיישב הבחור על מדרגות הישיבה, עזוב לנפשו ונעצב אל רוחו. הוא חש עצמו מושפל ונדכה ליד מאות הבחורים שפסעו נמרצות לידו, בדרכם אל חדר האוכל.

באותה שעה חלף במקום הבחור שמואל צבי קובלסקי, שהיה אז בחור צעיר כבן שש-עשרה שנה, והבחין בנער אשר ישב על המדרגות ונפשו בל עמו. "בוא נרד לשוחח עם ה'חזון איש'!" - הציע לו הבחור הצעיר.

אורח בתיקון ליל שבועות - סיפור

הדלת נפתחה בתנופה. דממה נפלה בחדר. שני בחורי ישיבה צעירים עמדו בפתח בפנים חיוורות. "שוטרים בדרכם לכאן!" קראו בחרדה.

זה היה בוויילנה שאחרי מלחמת העולם הראשונה. העיר נכבשה בידי הגרמנים וסופחה ל'אובר אוסט' (הפיקוד העליון של הכוחות הגרמניים במזרח). הללו השליטו את שפתם על תושבי העיר. בתחילה התירו לבתי הספר היהודיים להוסיף לדבר ביידיש, בשל קרבתה לשפה הגרמנית.

אבל אחר חג הפסח תרע"ז (1917) התבררו כוונותיהם האמיתיות. הפקודה הורתה לסגור לאלתר את כל מוסדות החינוך, בטענה כי בעיר התפרצה מחלה מידבקת. הכול ידעו כי אין זו אלא אמתלה, ומאחוריה מסתתרת כוונת השלטון לפתוח רשת בתי ספר בשפה הגרמנית. המטרה הייתה לכפות את התרבות הגרמנית על בני הדור הצעיר.

הגזירה החדשה קוממה את ציבור המורים בוויילנה. הן יהודים הן פולנים-ליטאים יצאו למאבק גלוי נגדה. מורים רבים נעצרו ונכלאו על שהפרו את החוק.

אחד מהם היה הרב יחיאל הלוי ישראלוב, מנהל המוסד 'תפארת בחורים'. הוא הוביל התנגדות נחושה להנחיות הגרמנים, והוסיף ללמד את תלמידיו על אף הצווים. על כך נכלא ונידון לחודש מאסר.

מיום ליום הכבידה ידו של השלטון החדש על תושבי העיר. ה'מלמדים' נאלצו לפעול בהיחבא, ולהעביר את לימוד התורה לשעות הלילה. התלמידים היו מתגנבים חרש לבתי הכנסת, ולאורם הקלוש של נרות שימרו את גחלת לימוד התורה.

הגיע ערב שבועות. הרב ישראלוב היה מוטרד מהמחשבה שתלמידיו יחמיצו את תיקון ליל שבועות המסורת, ואת תפילת החג עם הנץ החמה. הוא סיכם עם תלמידיו כי יקדימו את הגעתם למוסד קודם כניסת החג, וכל אחד ואחד יביא עימו את סעודת החג בעבורו. הם יתפללו במקום, יאכלו יחד את הסעודה, ילמדו כל הלילה, ובבוקר יתפללו, כבכל שנה. כך עשו.

כשנסתיימה הסעודה פנו לאמירת ה'תיקון'. הלימוד היה שונה מבכל שנה - בהתלהבות יתרה, ובתחושת אושר פנימית על שהצליחו נגד כל המכשולים והגזירות להגות בתורה בחג הקדוש. לכך תרמה דרשה מעוררת שנשא הרב ישראלוב. כולם היו שרויים בהתרוממות רוח.

אך שני תלמידים לא הסכימו לוותר על סעודת החג עם בני משפחותיהם. בצעד פזיז החליטו להסתנן אל ה'קלויז' אחרי הסעודה בבתייהם. הם ידעו כי החיילים הגרמנים מפטרלים ברחובות, בניסיון ללכוד 'מפרי חוק' שכמותם, ועל כן פסעו חרש, עיניהם בולשות לצדדים בחשש, וכך התקדמו אט-אט אל היעד.

בעומדם סמוך לבית הכנסת הגדול הקפאיה את דם צעקה בגרמנית: "עצרו!" ליבם של השניים צנח בקרבם. הם הסבו את מבטם, וראו שני גרמנים חמושים מתקרבים אליהם.

אחד מהשניים התעשת במהירות. הוא דחק בחברו, ויחד פרצו בריצה מהירה. הם דילגו על גדרות, השתחלו לחצרות, רצו בנשימה טרופה מרחוב לרחוב, עד שהגיעו אל הרב ישראלוב. בפחד גדול גוללו לפני רבם את שאירע.

הרב ישראלוב נחרד. אם החיילים ראו לאן נמלטו הבחורים, הרי שעוד מעט יגיעו למקום. לרגע הרהר בפחד על העונש

הצפוי לו, כמי שהפר את החוק בפעם השנייה. ואז התעשת. "לימדו בקול גדול יותר, ובהתלהבות יתרה, וה' יהיה בעזרנו!" הורה לתלמידיו.

ואכן, לא חלפה דקה ומהלומות עזות הוטחו בדלת הבניין. לכל הנוכחים היה ברור כי החיילים כאן. הם עלו על עקבותיהם של השניים.

אחד התלמידים פתח את הדלת ברעד. בפתח עמדו שני חיילים חמורי סבר. "מה זה כאן?" שאל אחד מהם. הבחור הסביר כי היהודים עורכים פולחן לילה לכבוד חגם.

"ומי כאן הרבינר" (הרב)? תבע הגרמני. הלה הפנה יד רועדת לעבר הרב ישראלוב.

החייל פסע לעבר הרב. כל התלמידים עקבו במבטם אחר צעדיו. מגפיו המצוחצחים טופפו על הרצפה בנקישות קצובות. מדיו הבהיקו. כלי הנשק נצץ למשעי. כשהתייצב לפני הרב, הצדיע. לאחר מכן הוציא מכיסו דף נייר מקופל, והושיטו אל הרב ישראלוב.

הרב היה משוכנע שבידיו פקודת מעצר. תדהמה עלתה על פניו, למקרא שורות בלשון הקודש:

"לכבוד הרב הגאון רבי חיים עוזר גרודזנסקי שליט"א, וילנה", נפתח המכתב, "בזה אני מאשר שהחייל המוסר כתב זה, המהנדס פלוני בן פלוני, הוא נכדו של הגאון המפורסם רבי מרדכי בנט זצ"ל, ואני מבקש לקרבו. זכות תורתו של סבו הגאון הצדיק תגן עלינו, וה' יברך את כל עמו ישראל בשלום!" על החתום - אחד מגדולי הרבנים בגרמניה.

המפנה הדרמטי שינה את האווירה מן הקצה אל הקצה. החייל הושב סמוך לרב ישראלוב והצטרף לאמירת 'תיקון ליל שבועות'. עם שחר נפרד מן החבורה, כשאלו פוצחים בשירת הפסוק "מה אָשִׁיב לָהּ? כֹּל תַּגְּמוּלוֹהִי עָלַי" - שבח והודיה לה' על חסדיו. [על-פי 'תפארת החג']

בברכת התורה רזון ברינה

"לְאֲדָם מְעַרְבֵי לֵב וּמַה' מְעִנֵּה לְשׁוֹן" [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מו"ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: גורג' בת שרה נפתלי בן רוח: סמי בן שמחה: גורג' בן שמחה רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל אשר מסעוד בן זוהרה: רחמים בן חאור אברהם: אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יוחאי: דוד (רוג'ה) בן שמחה משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוחה בת שמשון מרסם בת עזיזה: כתות בת חביבה: אהובה (דייז) בת טובה חיה בת יוסף: רחל בת חנה: חנינה בת כמייסה

להצלחת: אריה (לאון) בן מלכה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה **זיווג הגון:** זרבה בת אטווג'ימי שמואל בן אסתר-נעמה בת אסתר-יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה רחלי בת זרבה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

לרפואת:
הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט"א
יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל
מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט
עודד בן הגר: גולן בן דינה
אורטל בת גלית: ויקטוריה בת שרה: זולטי בת חנה
פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרסם קרן בת רבקה
אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה
רחל בת נטרה: רות בת לינה: נורית בת רחל

לזרע של קימא:
יהודה ויקטוריה יוסף בן רחל מרים
נפתלי שלמה בן לאה
שושנה ריזל בת מינה
מיטל בת לולו: ליאת בת ויקטוריה
שמחה צביה בת רחל: חן בת דלילה (קייז)
יובל בן שלומית: אושר בת אורנה
הודיה בת ציפורה: רחל בת חיה
יעל בריכה בת אביגיל: עדי בת מזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח' הקוצר 2 רמת השרון מ.47209

מצוה לתרום מכספי מעשר לויכוי הרבים